జలప్రళయంలో వింత జంతువు

"నేను చాలా బలహీనుణ్ణి. భయంకరమైన దృశ్యాలనేవీ చూడలేను. నన్ను ఇబ్బంది పెట్టకు బ్రదర్" అంటూ బ్రతిమలాడాను. అతడు తన పట్టును వదలకుండా కొంత నిష్ఠురంగా అన్నాడు. "ఎంతో సహనం ఉన్న వాడివని అనుకొన్నాను. నువ్వే వందమార్లు వ్రాశావు. దేనికీ అధీరులు కాకూడదని పోనీ అలాంటి బీభత్సాలను నువ్వు చూడనవసరం లేదు. అవి దాదాపు కన్పించవు కూడా. అన్ని శవాలనూ పూర్తిగా కాకపోయినా కన్పించిన వాటి నల్లా వదలకుండా పూడ్చి పెట్టేశారు. తుమ్మల్లో రెమ్మల్లో ఎక్కడో ఉన్న వాటిని అన్వేషిస్తున్నారనుకో.... నువ్వా జంతువులు చూస్తే చాలు" అన్నాడాయన.

నేను వెళ్ళక తప్పలేదు. దారి పొడుగునా అతడు చెబుతూ ఉంటే నేను వింటున్నాను. అతడు చూపిన దృశ్యాలన్నీ చూడలేక ఒక్కొక్క చోట అతి ప్రయత్నంలో కళ్ళు మాత్రం మూసుకొని చెవుల్ని అప్పగిస్తూ వున్నాను.

"ఇక్కడే బ్రదర్. ఈ దిబ్బక్రిందనే ఐదారు శవాలను ఒకటే గొయ్యి తీసి పూడ్చటం జరిగింది. అదో ఆ మిట్ట వుంది చూశావూ అక్కడ పదేను దాకా వుంటాయి పశువుల కళేబరాలు. వాటిని కూడా అక్కడే పాతేశారు" గుండె చెదరిపోతూ వుంది. అణువణువూ కంపిస్తూ వుంది.

"కాస్త ఆపవయ్యా" అన్నాడు మిత్రుడు బాబూరావు. డ్రైవర్ జీపును ఆపేశాడు.

"ఇదే సామూహిక దహనం అంటూ నువ్వు దినపత్రికల్లో పడిన ఫొటో చూశావే ఈ మరు భూమియే అది, చూశావా ఆ బూడిద కుప్పలు."

జీపును పోనిమ్మన్నాను. కూలిపోయిన మహావృక్షాలు స్వాగత మిస్తున్నాయి. చౌటి మట్టినే దుప్పటిగా కప్పుకొన్న పంటపొలాలు తల్లి తన పచ్చదనాన్ని కోల్పోయి దీర్ఘవ్యాధి సోకిన వృద్ధాంగనలా విలపిస్తోంది.

"ఈ తోటను చూశావా? అన్ని సపోటా చెట్లూ వేర్లు కుళ్ళి గంగపాలై

పోయాయి. ఇదేమిటి? అదో ఆ ఉత్తరాన మైదానంలో నిమ్మ, నారింజ నీటిపాలే. చూడు చూడూ... అలా చూడు" అన్నాడు బాబూరావు.

ఆ వైపున నా దృష్టి ప్రసరించింది. తలలు విరిగిన సైనిక శ్రేణిలో ఒక్కరైనా మిగలనట్లు నారికేళ వృక్షాల శిరాలు అదృశ్యమైనాయి. ఏమిటి వైపరీత్యం అన్పించింది. నాకు జ్యోతి రామలింగస్వామి జ్ఞప్తికి వచ్చారు. ఆ కరుణామూర్తి ఎండిపోతున్న పైరును చూచి అక్కడే చతికిలబడి బోరుమంటూ విలపించాడు. ఆ శోకంతో వాన కురిసింది. ఆ మహానుభావుడు బ్రతికి వుండీ ఈ దివిసీమలో అడుగుపెడితే ఏం జరిగేదో!

జీపు వెడుతూనే వుంది. మెల్లగానే పోతున్నది. భయంకర సమరానంతరం ప్రశాంతత నెలకొన్న కురుక్షేత్రం కూడా కాదిది. అంతకంటే ఘోరంగా వుంది.

"చూడు బ్రదర్... ఈ పల్లెలో సగం జనాభా పోయింది. వుప్పెన ఎత్తుకు పోయింది. ఆ పోయిన వారిలో సగం మంది ముక్కు పచ్చలారని బిడ్డలు. మిగిలిన వారిలో ఎక్కువ మంది స్త్రీలు. హతశేషుల కోసం ఆ పాకలు తాత్కాలికంగా వేస్తున్నారు" అంటూ పో లోపల పోదాం" అన్నాడు డ్రైవర్‌తో.

"వద్దు... ఇంకో దారిలో పోదాం" అన్నాను. జీపు ఆగిపోయింది.

"ఎందుకూ?" అన్నాడు. బాబూరావు.

"నీకు తెలియదు బ్రదర్ నేను రాను. తృణమో ఫణమో యివ్వగల వారే ఆ వూళ్లో అడుగుపెట్టడం మంచిది. కనీసం శ్రమదానం చేసే శక్తి అయినా వుండాలి కదా. ఆపదలో వున్న వారిని కలిసే పద్ధతి యిది కాదు" అన్నాను.

నీ మనస్సుకు నచ్చని పద్ధతి నాకూ అభిమతం కాదు. నేను వంద బిస్కెట్టు పొట్లాలు తెచ్చాను. ఆ మిగిలి వున్న పిల్లలకి నీ చేతులతోనే యివ్వు" అన్నాడు బాబూరావు.

"నీ సహృదయతకు నా కృతజ్ఞత బ్రదర్ కానీ అలాంటి వాటిని పంచడానికి అర్హులు నాయకులు కానీ నావంటి సామాన్యులు కారు. నువ్వే పంచాలది. అది నీ కష్టార్జితం. నీ మనస్సు బాధపడరాదు. ఇంతదూరం వచ్చాం కనుక వెడదాం పద. నేనా అనాథపిల్లల్ని చూచి వారి భవిష్యత్తు కోసం, మహోజ్వల భవిష్యత్తు కోసం భగవంతుని ధ్యానిస్తాను" అన్నాను.

బాబూరావు నాస్తికుడు. అయినా మా ఆశయాలు ఏకీభవించని విషయమంటూ లేదు. నేను పుణ్యం అన్నదాన్ని అతడు మంచి అంటాడు. అతడు చెడ్డ

అన్నదాన్ని నేను పాపం అంటాను. పదాల మార్పు తప్ప మా ఇద్దరి భావాలూ ఒక్కటే.

ఊళ్ళోకి జీపు వెళ్ళగానే దానిచుట్టూ మూగిన వారి వదనాలను చూచాను. ఎవరో వచ్చారని వారు అనుకుని వుంటారు. బాబూరావు ఆ బిస్కెట్ పొట్లాలను చిన్నా పెద్దా తారతమ్యం లేకుండా తలా ఒక్కటిచ్చాడు. అక్కడ పాకలో ఉన్న పెద్ద మనిషిని పలుకరించాడు. కొత్త పాకలను నిర్మిస్తున్న యువకులతో ముచ్చటిస్తూ కరచాలనం చేస్తూ నా వంక చూచి యిట్లా అన్నాడు.

"ఈ విద్యార్థులంతా కళాశాలల్ని వదలి యిక్కడ వారం రోజుల నుండి వున్నారు. వస్తూ వస్తూ లారీ నిండుగా బట్టలు ఆహార సామాగ్రి పాత్రలు కూడా పట్టుక వచ్చారు. ఇట్లా ఎన్నో స్వచ్ఛంద సంస్థలు ఈ చరిత్రాత్మకమైన పునరావాస కార్యక్రమాల్లో పాల్గొంటున్నాయి. తెలుగుతల్లి ప్రసవించిన కరుణా స్వరూపాలు."

ప్రతి యువకునిలోను ఏదో ప్రగాఢమైన పట్టుదల కన్పించింది. వారి దర్శన మాత్రంతోనే నా జన్మ తరించిందనుకొన్నా. వారు నాకు వివేకానందులుగా అపర బుద్ధులుగా అరవిందులుగా, రమణులుగా, ధ్రువులుగా మార్కండేయులుగా కన్పించారు. కరుణారస ప్రవాహంలో ఈదులాడుతున్న భావన తోచింది నాకు.

వారి వద్ద సెలవు తీసుకొన్నాం. బాబూరావు జీపులో కూచుని "ఇంకా ఎందరో వున్నారు బ్రదర్. వారం రోజులు నీటిలో కుళ్ళిన శవాల దుర్గంధాన్ని భరిస్తూ అనాథ ప్రేతాలను ఖననం చేసిన మహాత్యాగులు మన దేశానికి నిజమైన వారసులు" అన్నాడు.

జీపు ఆ శిథిల గ్రామం పొలిమేరలను దాటుకొన్నది.

"ఇదీ బ్రదర్ మహావిషాదం. ఇక్కడే ఆ నరసయ్య పొలం. పొలంలోనే గుడిసె. పాలేరు కుటుంబం, పశువుల కొట్టం... అంతా ఊడ్చేసింది ఉప్పెన ఆ చోటును చూద్దామా?"

అప్పటికే నాతల తిరిగిపోతూ ఉంది కళ్ళలో చెమ్మ. ఎందుకో నాలుక తడి ఆరిపోతూంది.

"వద్దులే బ్రదర్... నేను ముందే చెప్పాను గదా! నా కళ్ళలో నీళ్ళులేవు కార్చడానికైనా... ఇది నిజం. యుద్ధ రంగంలో ఐతే ప్రాణాలనైనా యివ్వవచ్చు. తప్పు లేదు. ఆశ్చర్యమూ కాదు, ఇక్కడ అవసరమైంది అదికాదు. పిడికెడు ఉప్పు. దోసెడు పప్పు.... పడి బియ్యమైనా ఈ సీమకు చేర్చాలి. జానెడు మూరెడో

బట్టనైనా అందివ్వాలి. పది తాటాకు మట్టలనైనా సేకరించి యివ్వగలగాలి. అదీ అవసరం. శ్రమదానం చేసే వారికి తప్ప మిగిలిన వారికిక్కడ పనిలేదు. తెలివినీ శక్తినీ పలుకుబడినీ ఉపయోగించి పది రూకలు సంపాదించి యిక్కడికి పంపాలి. చూచేదేముంది" అన్నాను.

"సరే... అసలు చూడవలసిన వింత జంతువును" అన్నారాయన.

అప్పుడు జ్ఞప్తికి వచ్చింది. ప్రళయంలో వింత జంతువును చూపడానికి నన్ను బాబూరావు పిలుచుక వచ్చిన విషయం.

మనిషికి ఎంత శోకంలోనైనా ఏదో విచిత్రం అంటే చూడాలనిపిస్తుంది. ఎన్నో సర్కసుల్లో జంతు ప్రదర్శన శాలల్లో విచిత్ర జంతువుల్ని చూశాను కాని బాబూరావు నిర్వచించిన విచిత్ర జంతువును మాత్రం చూడలేదు. అతడు చెప్పిందిది.

"జంతువు వింత జంతువు.

అది మాట్లాడుతుంది.

అది నడుస్తుంది.

దానికి రెండు కండ్లున్నాయి.

రెండు చెవులు కూడా వున్నాయి.

ముక్కూ వుంది. నాలుకా వుంది.

లేనిదేది? అనే అనుమానం వచ్చి దారిలో అడిగాను. చెబుతాను అంటూ "దానిని కనిపెట్ట గలవనే నిన్ను రమ్మన్నాను" అన్నాడు.

హైదరాబాదులో మదరాసులో ఇంకా కొన్ని రాజధాని నగరాలలో జంతు ప్రదర్శన శాలలకు ఈ వింత జంతువును పంపవచ్చు గదా! జలప్రళయంలో లభించిన ఈ వింత జంతువును ప్రభుత్వ స్వాధీనం చేయాలి గదా! ఇవన్నీ నాలో అనుమాన పరంపరలు.

"ఇప్పుడెక్కడ ఉంచారా జంతువును" ప్రశ్నించాను.

"చూస్తావుగా... అదో వూరు... ఆ ఊళ్ళోనే" అన్నాడాయన.

నాలో ఆతురత యెక్కువైంది. ఆ ఊళ్లోకి జీపు వెళ్ళకముందే ఊరి బయటే ఆపేయమన్నాడు.

"నువ్వు జీపు దగ్గరే ఉండు. పది నిమిషాల్లో వస్తా"మన్నాడు. బాబూరావు డ్రైవరుతో.

ఇద్దరం ఊళ్ళోకి వెళ్ళాము. ఒకటీ రెండు వీధులు దాటుకొన్నాము. మూడో వీధిలో మూడో గడప ముందు క్షణం ఆగి ఆ వసారాలో కూచున్న వ్యక్తి వైపు వేలెత్తి స్పష్టంగా చూశాడు.

ఆ వ్యక్తి మమ్మల్ని చూచి తలవంచుకుని లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఇక పోదాం రా బ్రదర్" అన్నాడు బాబూరావు. నాకు ఏదీ అర్థంకాక అతణ్ణి అనుసరించాను.

"ఏమీ ఆశ్చర్యపడకు. తన తెలివిని ఉపయోగించి ఆరు ఫోర్జరీ సంతకాలతో తొమ్మిది వందలు కొట్టేశాడు బాధితుల పేరుతో. బస్తా కందిపప్పు కొత్త పాత్రలు కూడా.. బియ్యం మామూలనుకో. ఆరు కుటుంబాల కోటా" అన్నాడు బాబూరావు.

"రిపోర్టు చెయ్యలేదా?" ప్రశ్నించాను.

"చేశారనుకో ఏం జరుగుతుంది? సస్పెండు చేశారు అంతేగా" అన్నాడు నిర్లిప్తంగా.

నాకప్పటికి అవగతమైంది. మామూలు లంచం పట్టే వారు జంతువు లైతే కావచ్చు. జలప్రళయంలో ఈ ఘోరానికి దిగజారిన వారిని వింత జంతువు లనాలి. ఇది బాబూరావు అభిప్రాయమై వుంటుంది అనుకొన్నాను.

"ఈ వింత జంతువును చూడటానికికా ఇంతదూరం వచ్చాము" అన్నాను నైరాశ్యంతో.

"నీవు చూడాలి. అప్పుడే ఇట్టి వింత జంతువులకు మన సాహిత్యంలో ప్రత్యేక స్థానం లభిస్తుంది. వీరు బకాసుర సంతతి కూడా కాదు. వాడొక క్రమాన్ని అనుసరించి ఊళ్లో మనుషుల్ని తిన్నాడు. వీరు ఉప్పెనలో ఊడ్చుకపోగా ప్రాణాలతో బయటపడ్డ వారి గుండెల్ని తరిగి తరిగీ నంజుకుంటున్నారు" అన్నాడు పిడుగు పడ్డట్టు.

"ఏం చేద్దాం... ఖర్మ...." అన్నాను.

"అదేగా మనిద్దరికీ పడని వ్యవహారం. అంతా దేవుడు చూస్తాడంటావు. అంతేనా!" అన్నాడు. మరీ హెచ్చు స్వరంతో... "ఇంకేం చేయగలం?" అన్నాను. బాబూరావు పిడికిలి బిగించి పళ్ళు కొరుకుతూ నావంక చూచి గట్టిగా అన్నాడు. "నాకొక విమానం వుంటే ఇలాంటి వెధవలన్నంతా ఎత్తివేసుకొని సహారా ఎడారిలో విసరి విసరీ పారేసి వచ్చే వాణ్ణి వీళ్ళు మనుషులా...?"

అతడెన్నో అన్నాడు. ఆ మాటల్ని అక్షర బద్ధం చెయ్యడానికి ఈ కలం

అంగీకరించదు. మా గమ్యం చేరేవరకూ అతడు అంటూనే వచ్చాడు. నాజన్మలో వినని బూతుల్ని పచ్చి బూతుల్నే ఉపయోగించాడు.

అంతా వింటూనే వచ్చాను. విధి లేదు. మానవుడా సీమలో దేవుడై సాక్షాత్కరించడం నా కళ్ళతోనే చూశాను. అదే మానవుడక్కడ దానవుడై విజృంభించడం కూడా చూశాను. జీపు ఆగిందే దిగాము.

బాబూరావుకు చెమట పోసిందని తెలుసుకొన్నాను. నెమ్మదిగా కూచున్నాము.

"మరీ కోపం వస్తే మాత్రం ప్రయోజనం వుందా? ఓపిక పట్టాలి గాని" అన్నాను.

బాబూరావు ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"నువ్వు నిన్న మొన్న చూశావు. నేను పాతికేళ్ళకు ముందే చూశాను" అన్నాను.

"ఎక్కడ వచ్చిందిపుడు ప్రళయం?" అన్నాడాయన.

"ప్రళయం కాదనుకో.... మా రాయలసీమలో కాటకం వచ్చింది. గొడ్డూ గోదా చచ్చి జనాలూ చస్తుంటే గంజికోసం బియ్యం, పెసరపప్పు, ఉల్లిపాయలు ఊరూరా పంచితే అక్కడక్కడా యిలాగే కాజేశారు." అన్నాను.

తెగెయ్యలేక పోయారా?" అన్నాడు రౌద్రంగా పైకిలేచి...

"లేదు బ్రదర్... లేదు. నువ్వు అప్పుడు గమనించలేదు. నీవంటి వాళ్ళు చూడాలనే వారినలాగే కరువులో వికృత పశువులని నామకరణం చేసి ఉంచాము. ఆ సంతతి వారే వీరు. నువ్వు వీరికి ప్రళయంలో వింత జంతువులని పేరుంచి నాకు చూపావు. నేనెరగనా? వీళ్ళ అబ్బల్నే చూశాను కరువులో." అన్నాను.

బాబూరావు సర్దుకొని కాఫీ తెమ్మన్నాడు. కాఫీ త్రాగుతూ ఉంటే మళ్ళీ ఆరంభించాడు. భట్టివిక్రమార్కుని కథ కంటిన్యూ చేస్తున్నట్లు, నా పరిజ్ఞానాన్ని ప్రశ్నిస్తున్నట్లు.

"ఈ వింత జంతువులకు లేనిదేదో చెప్పలేదే నువ్వు?" ఇదీ ప్రశ్న.

నేనూ బడిపంతులుగా పదేనేళ్ళు పనిచేశాను గదా! "హృదయం బ్రదర్... హృదయం..." అన్నాను.

అతడేమీ మాట్లాడలేదు.